

Een vreemde postbode (verhaalfragment)

‘Je zegt maar wat,’ zei Tim.

Hij zat op zijn knieën voor het raam in Hannekes kamer en gluurde naar buiten. ‘Die postbode?’

‘Je ziet toch dat hij iets in zijn hand heeft?’ fluisterde Hanneke. ‘Kijk dan!’

Tim keek haar aarzelend aan. Hanneke kon fantaseren als de beste, maar ze had wel vaak gelijk. ‘Weet je het zeker?’

‘Kijk naar zijn hand, nu stopt hij het snel in zijn zak. Zie je?’ Haar blik was triomfantelijk.

‘En vorige week deed hij dat ook al?’

Hanneke knikte. ‘Hij doet alsof hij iets in de brievenbus stopt, kijkt snel om zich heen, en húp. Je zag het toch zelf?’

‘Hm.’ Ja, hij had wel iets vreemds gezien. Die postbode had echt iets in zijn zak gestopt. En hij had schichtig om zich heen gekeken. Tim draaide zich naar Hanneke. ‘Wat nu?’

‘Wat denk je?’

‘Achtervolgen?’

‘Natuurlijk! Volgende week woensdag precies om drie uur staan wij daar achter dat heggetje!’

En zo was het begonnen.

Al drie weken zaten Tim en Hanneke op woensdagmiddag achter het heggetje van de buurvrouw. In het midden was een gat waar ze precies doorheen konden kijken. En natuurlijk moesten ze van Hanneke groene kleren aan. ‘Dan vallen we minder op,’ had ze gezegd.

Tim had geprotesteerd, dat wel. Maar hij zat hier nu toch mooi in een oude legertrui van zijn vader.

Best aardig eigenlijk.

‘Als er vandaag niets gebeurt, doe ik het niet meer,’ zuchtte hij. ‘Ik heb al drie weken niet gevoetbald en niet gecomputeerd, en niet...’

‘Ssst,’ siste Hanneke, ‘daar komt hij.’

De postbode was een jaar of achttien. Hij had lang donker haar en in zijn linkeroor hing een oorbel. Hij droeg een valse spijkerbroek en een T-shirt dat ooit zwart was geweest. Daaroverheen had hij een wijd jasje, ook al zwart, met twee grote zakken.

Voorzichtig duwde Tim zijn hoofd door het heggetje.

De postbode stak zijn hand in de tas en haalde er een pakje uit. Hij keek naar het adres en daarna naar het huisnummer. Hij bewoog zijn hand naar de brievenbus.

Tim zuchtte. ‘Ik ga naar huis!’

Op het moment dat Tim zich wilde omdraaien, bleef de hand van de postbode in de lucht hangen. Hij keek naar het pakketje, keek om zich heen, keek nog eens naar het pakje in zijn hand en toen, zo snel dat je het bijna niet kon zien, verdween het in de zak van zijn jas.

Razendsnel trok Tim zijn hoofd terug. Hij wist het zeker. Dit klopte niet. ‘En nu?’ gebaarde hij.

‘Achter hem aan. Jij eerst,’ fluisterde Hanneke. Ze gaf Tim een duwtje.

Tim kwam voorzichtig tevoorschijn van achter het heggetje, rende gebukt naar voren en verstopte zich achter een paar bomen. De postbode was al doorgelopen naar het huis van de burens. Tim wenkte Hanneke. Zo snel ze kon kwam ze naast hem staan en legde haar hand op zijn arm. Ze kneepte erin.

‘Au,’ zei Tim. De postbode draaide zich met een ruk om.

Had hij hen gezien? Hij bleef een hele tijd staan. Hanneke en Tim durfden bijna geen adem te halen. Toen haalde de postbode zijn schouders op en liep verder. Maar hij keek nog steeds zoekend om zich heen.

Langzaam blies Tim uit.

‘Iets minder hard graag de volgende keer,’ zei hij en hij wreef met zijn hand over zijn arm.

‘Sorry.’

Ze keken om zich heen. Waar was de postbode? Ze renden naar de hoek van de straat. Keken links, rechts. Niemand.

‘Waar is die zo snel naartoe?’ vroeg Hanneke verbaasd.

Tim haalde zijn schouders op. Weg. Dat was wel duidelijk.

Wat nu?